

tribuna | MONTSE ROS. Secretària general de la Federació d'Ensenyament de CCOO

L'educació real

Tenim un sistema en el límit de la capacitat de resposta i mentre alguns demanen l'impossible el conseller posterga l'inevitable. Instal·lat en el discurs de l'excel·lència i la LEC va deixant per a un altre moment l'ensenyament real

«**H**i ha dues maneres segures d'arribar al desastre: una, demanar l'impossible; l'altra, postergar l'inevitable.» Ho va dir Francesc Cambó.

Naturalment, Francesc Cambó no parlava d'educació. Però vaig llegir la cita en un diari i em va semblar realista i pragmàtica. No estem en el desastre educatiu però hi podem anar. Tenim un sistema en el límit de la seva capacitat de resposta a tres fenòmens inèdits; el creixement demogràfic, que incorpora una gran diversitat i una gran mobilitat; la major circulació i el menor valor subjectiu de la informació; i una nova socialització dels infants més institucionalitzada i més consentidora.

Davant d'aquesta situació alguns sectors professionals i socials demanen l'impossible: una vareta màgica que ho arregli tot per demà. Potser amb el desig que tot sigui igual que ahir... En va: en educació tot costa molt d'esforç compartit. Però a l'altra banda, el conseller d'Educació posterga l'inevitable. Ins-

tal·lat en la política virtual del discurs de l'excel·lència, el model propi i la llei d'educació de Catalunya va deixant per a un altre moment l'ensenyament real.

Falten escoles i faltaran instituts. Falten mestres i faltaran professorat de secundària.

El sistema educatiu reproduceix amb una perversa distribució de l'alumnat les diferències econòmiques, socials i culturals i les legitima en forma de resultats acadèmics.

El currículum dels ensenyaments obligatoris aconsegueix ensenyar quasi gens de quasi tot.

Fem la immersió al català des dels quatre o sis o vuit idiomes materns que conviuen en aules de parvulari de 25, 26, 27 i 28 alumnes: quantes vegades pot intervenir una criatura en una conversa?, quant temps necessita per aprendre així una llengua oral que la majoria de les vegades només sent a l'escola?, quines conseqüències té això en la resta d'aprenentatges?

I més: l'alumnat que arriba constantment, en qualsevol moment, i que col·lapsa els pobres recursos de les aules

Inici de curs a l'escola Francesc Burniol d'Argenlona. / LLUÍS MARTÍNEZ

d'acollida; les dificultats de la inclusió de l'alumnat discapacitat; el retard en la creació de centres integrals de formació professional i no integrals; la disminució de diners per a despeses corrents dels centres; la falta d'escoles bressol...

El Departament d'Educació va començar un esforç pressupostari important la legislatura passada que s'ha troncat en l'actual, i s'han incomplert plans propis, promeses polítiques, acords sindicals i pactes nacionals. És la crisi, suposem.

És possible no anar al desastre però cal tornar a la realitat i comprometre's amb una inversió potent en educació i una gestió delicada. El projecte de llei d'educació de Catalunya no aporta solucions als problemes més urgents de l'ensenyament real. No és creïble que Catalunya tingui mil milions per aplicar la futura llei d'educació quan no som capaços de construir les aules que falten a Santa Coloma, a Badalona, a Terrassa... Justament ara, en temps de crisi econòmica i de problemes de finançament, s'ha de mirar molt bé com i on es gasten els diners. I fer-ho ja. S'ha de gastar en educació real, que és la inversió que es necessita per fer una economia pròspera i una ciutadania democràtica i cohesionada i postergar-ho és anar al desastre. Tant com demanar l'impossible. Tant com fer política virtual.